

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny powód (...) w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego R. L. kwoty 49442,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, tytułem zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy.

Postanowieniem Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zgodnie z art. 499 pkt 2 k.p.c. oraz art. 505³³ §1 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

W piśmie złożonym po wezwaniu przez przewodniczącego strona powodowa podtrzymała dotychczasowe żądania, wskazując na nabycie wierzytelności od wierzyciela pierwotnego (...)

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i ustalono, że miejsce jego pobytu nie jest znane. W związku z czym na wniosek powoda zarządzeniem z 27.11.2019r. ustanowiono dla pozwanego na podstawie art. 144 kpc kuratora, który w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 grudnia 2016r. (...) Spółka akcyjna (Zbywca) zawarła z (...) w W. (Nabywca) umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z umową powód nabył w zamian za zapłatę ceny wierzytelności wraz z wszelkimi zabezpieczeniami wymienionymi w Załączniku nr 3 do umowy i wszelkie inne prawa z wierzytelnościami zabezpieczeniami związane, w tym w szczególności roszczenie o kapitał, zaległe odsetki umowne, ustawowe i ustawowe za opóźnienie oraz koszty i kary.

Dowód:

- umowa – k. 30 – 47,
- poświadczenie, k. 74 ,
- pełnomocnictwo, k 89-94.

W dniu 11 stycznia 2017r. pełnomocnik powoda napisał pismo wzywające pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty w łącznej wysokości 49329,27 zł.

Dowód:

- pismo, k. 99-100.

W przekazanej liście wierzytelności, jako jedną z nich wskazano wierzytelność wobec R. L. z tytułu umowy z dnia 31.10.2013r., w wysokość kapitały 37487,92 zł, 1997,63 zł odsetek, 8896,41 zł odsetek karnych, 762,44 zł kosztów i opłat.

Dowód:

- wyciąg z listy dłużników – k. 71.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niewykazane w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy kredytowej częściowo uregulowanej w art. 69 i następnych ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz.U.2018.2187 t.j.), a częściowo stanowiła umowę nienazwaną.

Legitymację do dochodzenia roszczeń powód wywodził z umowy cesji. Zgodnie z art. 509 i 510 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Aby doszło do skutecznego przelewu musi istnieć wierzytelność nadająca się do przelewu.

Powód w pozwie wskazał, że pozwanego z poprzednim wierzycielem łączyła umowa kredytu nr (...) \ (...) z dnia 28 października 2013r., wskazując, że pozwany nie spełnił swojego świadczenia. Na tą okoliczność powód złożył wyłącznie kopię części umowy oraz kopię bankowego tytułu egzekucyjnego. W tym zakresie zarzut zgłaszał kurator pozwanego, podważając wiarygodność takiej kopii, brak podpisów pozwanego na poszczególnych stronach umowy, jak i brak załączników do umowy, stanowiących jej integralną część, tj. regulaminu, tabeli opłat i prowizji, tabeli oprocentowania. W tym miejscu trzeba więc podkreślić, że nie ulega wątpliwości, iż przedłożona do akt sprawy niepotwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia nie może być przedmiotem postępowania dowodowego. Kserokopia dokumentu nie jest bowiem dokumentem, chyba że zostanie potwierdzona jej zgodność z oryginałem w sposób przewidziany przepisami prawa, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, z dnia 19 czerwca 2013 r., I ACa 166/13). Podobnie uznał również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument (...). Tym samym nie sposób było nadać jakiegokolwiek mocy dokumentu (nawet prywatnego) załączonej do pozwu umowie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 129 § 3 kpc poświadczenie zgodności z oryginałem odpisu dokumentu przez występującego w sprawie pełnomocnika strony w osobie radcy prawnego nadaje temu poświadczeniu charakter urzędowego. Oznacza to, że poświadczony przez pełnomocnika odpis dokumentu ma charakter dokumentu urzędowego w tym jedynie sensie, że potwierdza się w nim z mocą dokumentu urzędowego istnienie dokumentu źródłowego o treści takiej samej, jak odpis.

Tym samym złożenie jedynie kopii dokumentów, które miały być źródłem zobowiązania pozwanego, nie mogły być uznane za dokument mający w sprawie moc dowodową – nawet dokumentu prywatnego, tym bardziej, że kopia taka była niepełna. Mimo, że integralną częścią umowy miał być regulamin – na podstawie którego pierwotny wierzyciel miał wypowiedzieć umowę – to nie został on dołączony na żadnym etapie procesu.

O istnieniu zobowiązania nie może świadczyć jedynie umowa przelewu wierzytelności. Nie sposób bowiem na jej podstawie zweryfikować prawidłowości wskazanej należności głównej, sposobu i prawidłowości naliczania odsetek, jak i wysokości ustalonych kosztów związanych z umową. Co więcej zdaniem sądu na podstawie cesji i wyciągu z załącznika nie sposób również jednoznacznie stwierdzić, czy przelew ten istotnie dotyczył wierzytelności, o której twierdził powód. Pomimo zbieżności, większości wskazanych tam danych, to nie wszystkie pokrywają się ze stanowiskiem powoda. Pozwany bowiem miał zawrzeć umowę z wierzycielem pierwotnym w dniu 28.10.2013r., tymczasem w cesja dotyczyła umowy z 31.10.2013r., podobnie w umowie cesji wskazano odmienny adres działalności pozwanego, niż wynikający z umowy kredytu i twierdzeń pozwu.

Nadto trzeba podkreślić, że mimo zobowiązania nałożonego na pełnomocnika powoda w dniu 10.01.2020r., m.in. do ustosunkowania się do treści zarzutów kuratora oraz do złożenia oryginałów dokumentów, w tym umowy kredytowej, pod rygorem uznania, że nie kwestionuje zarzutów i art. 207 § 6 kpc, powód w żaden sposób nie zajął stanowiska wobec tych zarzutów, nie złożył żadnych nowych dowodów, a w szczególności nie złożył oryginałów kwestionowanych kopii. Mając zaś na uwadze, że powód jest profesjonalistą na rynku obrotu wierzytelnościami, a tym samym posiada również znaczne doświadczenie w procedurze sądowej, a dodatkowo był w sprawie reprezentowany

przez pełnomocnika zawodowego, uznano, że istotnie nie kwestionuje trafności zarzutów kuratora. Jednocześnie należało stwierdzić, że powód nie wykazał istnienia pierwotnej wierzytelności wobec pozwanego. Co więcej nawet gdyby wziąć pod uwagę kopię umowy kredytu, to i tak w braku regulaminu i tabel opłat, nie sposób byłoby czy wypowiedzenie umowy było zasadne (miało bowiem wynikać z postanowień regulaminu), co miałyby wpływ nie tylko na terminy przedawnienia, ale i na należności odsetkowe. Nadto w braku pozostałych dokumentów jak tabele opłat i oprocentowania, uniemożliwił weryfikację zasadności i wysokości naliczonych odsetek i opłat. Powód nawet w pozwie nie wskazał sposobu i podstawy ich obliczenia. Tym samym nie sposób uznać, że takie dokumenty prywatne mogły być wiarygodnym dowodem zarówno na istnienie wierzytelności, a zarazem zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokości, a tym bardziej na wykazanie swojej legitymacji czynnej w sprawie.

Trzeba także wskazać, że nabywca wierzytelności nie może pozostawać w korzystniejszej sytuacji niż pierwotny wierzyciel. Tym samym nie może powoływać się on na okoliczność ewentualnych trudności w zdobyciu dokumentów niezbędnych dla wykazania istnienia i wysokości wierzytelności. W jego interesie, zwłaszcza jako profesjonalisty na rynku finansowym, leży takie sformułowanie treści umowy, które umożliwi mu wykazanie nabytej wierzytelności co do zasady i co do wysokości, nawet bez konieczności czynienia wypisów z treści umowy, jak i zapewnienie sobie dostępu do wszelkiej dokumentacji związanej z nabywaną wierzytelnością.

Za istnieniem wierzytelności nie przemawiały również pozostałe załączone do pozwu dowody. Po pierwsze nie miały one nawet cech dokumentu prywatnego, gdyż stanowiły wyłącznie kserokopie, a tym samym nie miały mocy dowodowej. Okoliczność, że powód skierował do pozwanego pismo wzywające do zapłaty z dnia 11.01.2017r. (k. 99), nie dowodzi istnieniu wierzytelności, jej przelewie oraz wysokości. Nadto również to pismo miało małą moc dowodową, gdyż nie było nawet opatrzone podpisem, a po drugie samo oświadczenia strony powodowej o istnieniu zobowiązania i wzywanie do zapłaty nie może dowodzić jego prawdziwości.

Powód nie zaprzeczył również innym zarzutom kuratora, w tym w zakresie faktycznego niewypłacenia świadczenia kredytowego przez bank, jak i ostatecznego niespełnienia przez pozwanego warunków do wypłaty świadczenia. Miał rację kurator, że zgodnie z § 1 pkt 2.9 kredyt mógł być uruchomiony wyłącznie po spełnieniu warunków m.in. w postaci zabezpieczenia – poręczenia i wystawienia weksla in blanco. Powód nie zaprzeczył także tym zarzutom, jak i nie wykazał aby doszło do wypłaty środków czy choćby, aby pozwany spełnił warunki wypłaty.

Nadto wbrew zobowiązaniu, powód nie złożył na żądanie strony pozwanej wyciągu z prowadzonego przez bank rachunku rozliczeniowego, a mając na uwadze, że zobowiązano opatrzone było rygorem z art. 233 §2 kpc, sąd uznał, że ich niezłożenie musi obciążać powoda. W kontekście więc całej biernej postawy powoda w świetle zarzutów kuratora uznano, że nie zdołał on wykazać swojego roszczenia tak co do zasady jaki i co do wysokości.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. koszty te w całości powinien ponieść powód jako przegrywający sprawę. O wynagrodzeniu kuratora orzeczono w stawce odpowiadającej stawce minimalnej wynagrodzenia radcy prawnego, zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 poz. 1800 ze zm. w zw. z § 1 ust. 3 w. zw. z ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z dnia 14 marca 2018 r.).

Na podstawie art. 113 u.k.s.c. w związku z art. 100 kpc i art. 98 kpc, nakazano ściągnąć od powoda, jako przegrywającego sprawę brakującą część wydatków (ponad uiszczoną zaliczkę) związanych z ustanowieniem kuratora.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)